

FESTA

EL MISTERI DE LES MANS

Oh el misteri inquiet d'eixes mans femenines,
tan blanques, perfumades, tan polides i fines!
Les ungles carminades com si fossin coral
engarsat en l'evori d'una palma trionfal;
els dits com desmaiats sota la complicada
càrrega de les bagues de vesllums irisada
i la inquietut vital de les venes passant
per els palmells, blanquíssims i prims com els d'un sant!
Oh el misteri que tanquen eixes mans complicades,
i que son arca closa on dormen ignorades
caricies robadores de pau; on potsè hi viu
algun sàdic instint sanguinari i lasciu;
banyades en el ví escumós de l'orgia
i on l'or entremig d'elles com la cendra es destria
del cigarret egipci; on potser criminal
desig, fà estrenyè el vano com si fos un punyal!
Mans de pecat, que tenten com fruita prohibida,
que no dicten senzilles aquella llei de vida
que sab fer confitures i volcar un infant,
i donar una almoina al pobre mendicant,
i tancar el portal quan en la nit tot calla
i dû als infants a joc, al sò d'una rondalla!

Sou mans on el poeta hi engarsa un vers sonor
tal com l'amant sortós hi posa bagues d'or.

A. Carrion

Febrer de 1916.

NIT DE VETLLA

En l'espasa foscor d'aquella nit una claror esmortuïda i groguenca brillava en la solitud del camp com una llantieta penjada davant d'una imatge en la negror d'un carrer d'una ciutat mitg-eval.

Era d'una finestra de la caseta de cà'l Farràn que s'escapava, vergonyós, aquell raig migrat de llum. A dins la mort s'hi hostatjava.

El vell Farràn havia deixat el món aquella tarda i sos fills el vetllaven.

Estirat demunt la marfega de boll, en un llit de pots i bancs i a cada costat un ciri groguenc i fumeijant, jeia el cadavre, mal tapat amb un llençol plè de forats i esfilagarsat que li feia de mortalla.

Fumant amb aire indiferent en apariència, però fonament preocupats en realitat, seien, amb les cadires arrambades a la paret, un a cada cantó de la cambra, els dos germans.

Feia ja tres hores que havien quedat sols i no havien obert la boca ni l'un ni l'altre. Quelcom els devia bullir per dintre que ja varies vegades semblaven ambdós haver volgut parlar i les paraules s'els hi havien enganxat entre llengua i paladà. I no devia esser molt afalagador lo que sa pensa forjava a jutjar per les mirades que's creuaven de l'una banda a l'altre de la cambra.

Mes per a desfogar-se que per sentiment o curiositat, en Salvi s'aixecà i s'acostà al llit on jeia son pare; s'el mirà un instant i, distret, arrencà un regalim de cera del ciri i el pastà amb els dits mentre's passejava calmosament amunt i avall.

L'hereu, amb les mans a les butxaques i amb el cap apoiat contra el mur i mastegant la punta del cigar, el mirava de reüll amb els parpres mig tancats.

Una de les vegades que'n Salvi es trobà davant del seu germà digué, mig pronunciades i arrossegant les paraules:

—I are, com s'arregla tot això?

—Be prou que està arreglat, contestà l'altre al cap de bella estona.

En Salvi continuà son passeig i a les dues o tres voltes, insistí:

—¿Com vols dir que ja està arreglat?

L'hereu, amb una mitja rialla i com a raó definitiva:

—¿No soc l'hereu jo? doncs... digué i continuà mastegant el cigar i mirant an en Salvi de reüll.

—Ja que'ts l'hereu, feu aquest, explicat doncs ¿com ho arregles això?

—Ni parlar-ne cal; la casa i el tròs com a hereu em pertocuen i en quant a lo altre... ja t'ho dono.

En Salvi, sens contestar, seguia passejant amunt i avall de la cambra.

Passant pel davant de la caixa de noguera, que servia d'armari i de seient al vell, digué tocant-la amb el peu:

—I això ¿també m'ho dones?

—Tens raó; el pare era estalviador, però per lo que hi haigi... mira, sense saber-ho, una part per a mi i dues per a tu.

L'altre, sens contestar, tornà al seu passeig. Al cap de bella estona, plantant-se davant d'el seu germà, va proposar:

—Mira tant se val, sortim de duptes, ¿mirem que hi ha?

—Com vulgas, feu l'hereu indiferent.

En Salvi obrí la caixa; furgà per dintre; en tragué robes i per fi en sortí una caixeta de fusta blanca, greixosa i bruta. La posà sobre la tapa de la caixa i l'abocà.

Deu de Deu ¡quantes unçes! quin goig feia el rodolar d'aquell bé de Deu de monedes rosses i de trinc escandalós i desvergonyit.

L'hereu s'aixecà ¡no n'hi havia pocs de diners allí, mai ho hauria dit que'l pare en pogués arregar tants!

En Salvi els amuntegà amb llestesa i els cubrí amb el pit.

—M'has dit dos parts per a mi i una per a tu; doncs ¡au! ho contarem i a cada hu lo seu.

—Veuràs, veuràs, digué l'hereu, no pot pas ser això, aixís resultaria que t'en emportaries mes tu que jo! si aquí ja hi ha tres cops més que'l que valen la casa i el tròs.

—Doncs perquè ho deies. ¿No't fas teva la terra i les parets? que't fassan bon profit, però no seré jo qui's deixarà plumar per tu.

—Mira, Salvi, no fem bromes i no juguem; jo soc l'hereu i la casa i la terra em pertocuen i d'això que hi ha aquí...

—Una part per a tu i dues per a mi, sinó perquè ho deies, tu'm voldries fer la llei, però jo no hi passaré ¡ja n'hi ha prou!

—M'has entès, Salvi? jo soc l'hereu i aquí es farà el que jo voldré o sinó...

—O sinó que? veiam, que?

—Apàrtat d'aquí i deixa els diners, Salvi, sinó...

En Salvi en comptes de deixar-los estar, n'agafà grapats i comensà a omplir-se'n les butxaques; l'hereu se li llensà a sobre com una fera i, abraonats ambdós, rodaren are drets, are per terra, donant-se cops de puny i mossegades; els cops eren donats sense compassió i amb ganes d'acabar amb el contrari i de desfer-se'n; dos feres rabioses no lluitarien amb més ensanyament; les dents es clavaven a les carns, les ungles s'hi ensorraven i els punys cercaven el crani i els dits el coll per a estrenyer.

Dos o tres vegades rebotiren sobre'l llit on hi havia el cadavre del seu pare; altres cops sobre la caixa, escampant per terra les monedes d'or origen de la baralla, que, amb son drinc escandalós i desvergonyit, semblaven atiarlos a la lluita.

Lladre, lladre! se sentia que deien aquelles gargamelles enronquides, entre l'esbufec de la baralla, i s'arrapaven amb més furia; les cares ensagnantades, els ulls esclafits, les orelles i el nas mig arrencats a mossegades... i no desdien i rebotiren altre cop sobre'l llit del mort, que ballà tot ell amb el trontoll i s'abocaren els ciris sobre la marfega que s'encengué; però ells no veien rès, ni sentien més que'l drinc escandalós i desvergonyit del or que rodolava per terra entremaliat i atia's per éll, cercaven l'un del altre el coll per a estrenyel i ofegar-lo...

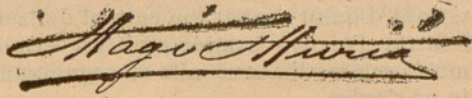
Lladre, lladre... i la lluita es feia cada vegada més ferèstega i repugnant...

.....

En l'espasa foscor d'aquella nit, una claror brillanta i potent s'alçava triomfanta, rompent

FESTA

les tenebres, per sobre la caseta dels Farràn que s'enrunava amb estrèpit entre les flamarades del incendi provocat per aquelles monedes rosses, de drinc escandalós i desvergonyat, que també es fonien en les flames, com s'hi cremaven les parets i s'hi cremaven tres cadavres que dins hi havia.

La font del Bullidor

A Margueridó.

Com a la font del Bullidó
no'n cerquis pas d'aigua més fresca;
per xò a les nits de xafegó
ens trobem sempre una munió
de jovenalla movent gresca.

Fadrins i moçes del voltant
per a gaudir-nos d'aigua clara,
una cançó taral·larejant,
al Bullidó anem devallant,
havent sopat, amb gran gatzara.

Més que una font, sembla un verger,
que, del doll d'aigua, hi ha a les vores
el lliri-jonc, el viòler,
la mare-selva i el roser
i altres mil flors embaumadores.

Allí joguem fet-a-amagar,
passant joiosos la vesprada,
i, si soc jo qui ha de buscar,
quin riure et fas fins a rabiar
si't puc trobar ben amagada!

Tothom ho diu, no soc pas jo,
que tú ets la reina de la festa;
jo no sé si es vritat o no,
prò quan no hi ets, Margueridó,
per mi la gresca ja està llesta.

.

Ahí a la nit no vas vení;
per xò, amor meu tot va mancar-me;
de les demás, vès que'm fa a mí!
Ton riurer és qui'm fa fruï
i goig al cor em vé a donar-me.

Per xò veient a tots gosà,
en un recó, sol, m'en tristia
per no trobar-te tú an allà...
Com jo content podia està
mancant-hí tu, que ets ma alegria?

CANDOR SALAMÉ.

Carnet de Societat

=En la junta general del patronat de senyores de *La Buena Agonia*, que tingué lloc air en la plassa de toros *Las Arenas* và aprobar-se per unanimitat i a proposta de la simpàtica Baronesa de Benestà, fer ballar l'ou aquest any, durant la capvuitada de Corpus, en els claustres de l'Universitat.

Felicitem a la aristocràtica senyora, a la vegada que presidenta de dit patronat, per haver tingut tan lluminosa pensada.

=La xamosa senyoreta de nostre bona societat, Pilar Moncada, filla de la molt acreditada *manicura i pedicura* donya Leonor Saltalòs, estrenarà el dijous vinent, mitjes de cinc rals el parell, aixís com també, si el temps ho permet, la seva mare lluirà per primera vegada una ventrera de llana dolça, de color blau, feta per encarrec a Arenys de Mar.

=Proximament pendrà estat de matrimoni a Nuria la molt aplaudida soprano de *La Mala Sombra* Pepita Claramunt (a) *La Lumbreira*, amb l'intrepit capità del bot d'aquesta matrícula *El Lige-ro*, que fa la travesia de la Barceloneta a la Porta de la Pau sense fer escales.

Que Deu els hi dongui lo que més necessitin.

=Segons notícies que tenim, durant el pròxim Carnaval, seràn assaltades, si la policia no vigila, les cases dels senyors de Aguilera, de Torrella, de Valdesí i el kiosk de Canaletes.

=Es trova convalescenta del sarrampió i per lo tan fóra de tot perill, la sogra del senyor Lupià. Que sigui la enhorabona.

=Ha sigut extremaunciada per l'altre mon, la dida del noi gran dels Barons del Caos. Ho sentim de cor, aixís com preguem a Deu perquè no's veiji interrompuda per molt temps la *lactancia* del primogènit de dits senyors Barons.

=El diumenge vinent es ballarà a casa dels marquesos de Llacsons, en la dels Barons del Llac, a cà'n Joan de Miramar i a la Font del gat.

=Fa pocs dies que al baixar la escala de casa seva, va caurer rompent-se els dos brassos, la simpàtica filla del cònsul de la República d'Andorra, Ho sentim pels aficionats a la guitarra.

=En la capella dels Agonitzants va esser batejat dilluns passat un hermós nen, fill dels senyors de Birosta, a qui li foren posats els noms Carlos, Carlets i Carlitos.

Varen apadrinar a la angelical criatura, don Carlos de Carrete, magistrat honorari jubilat de la Audiencia de Cardedeu, i donya Carlota Cargas de Cargante, llevadora sense títol.

Desitjem molts anys de vida a la llevadora, al magistrat, al rector dels Pares Africanistas i al escolà de la parroquia.

=Felisment ahir a mitja nit, va esser treta del dit petit de la mà esquerra a la filla gran dels Marquesos de Llunaplana, una espina que's clavà el primer divendres de Cuaresma del any passat, tot netejant una lluern a la aiguera de casa seva.

Felicitem al doctor perquè'n tocarà de frescos.

=Aquesta setmana han comensat a pendrer la llet de burra, les senyores de Balderó, de Siscats, la viuda de Marell, la comtesa de Llarblanc i el sereno de la fàbrica del senyor Graupere.

SANTIAGO BOY.

Núm. 4 del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquestos treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

EL PRESENT

(Conte de la nit de reis)

I

El pobre bart vagant, un vell de barba molt llarga i crespada, amb son llaut a l'espatlla, assolí arribar, ja d'entrada nit, fins al pont llevadiç d'un fort castell que, més que habitació humana, semblava un niu de murries àlignes, assentat sobre una alta muntanya del nord d'Europa.

Es l'estatge del noble Wladimir d'Uvaldi.

El vell bart trova pas lliure envers l'interior del castell. Un patge jove de vestit cenyit i de mil coloraines, el guia fins les habitacions del noble amo i senyor.

II

L'estada es espaiosa i està il·luminada per mils de candeles que llueixen aguantades per rics candelers dels més preuats metalls. En un dels angles, aprop la xameneia on cremen vells troncs de llenya hi ha Wladimir, el de noble sang, sentat en un antiquíssim silló blà. Davant d'ell hi ha Heriberta, mare de la nena d'ulls grans i dels dos ben plantats donzells allí presents, fills tots de Wladimir.

El bart a peu dret, amb el llaut preparat, espera l'ordre del senyor per a entonar son cant.

III

I fou així el seu conte: Fa molts anys existia en aquestes muntanyes un castell de noble història guerrera. Son amo, el feréstec Rodolf de les Penyes, sanguinari com Neró, de cor de bronze com el d'un xacal de les selves, tenia una filla, una bellesa, una rosa fresca; pura com la neu de les serres, hermosa d'hermosura virginal, d'impossible comparació. ¿Son nom? Beatriu.

IV

¡Oh, ditxós temps aquell! Abans que'l sol apuntessi sa cara de foc per els cims de la serra, la finestra de la cambra de Beatriu s'obria de bat a bat i el rostre bell de l'encisadora donzella eixia al aire lliure esperant la carícia de l'oratjol matinenc.

Cantaven els aucells saludant-la amb son llenguatge rítmic, i Beatriu apoiada en la finestra es distreia oint-los i aspirant l'aroma ubríac de les flors quan obrien a punta de dia llurs pètals d'or i sang, curullats de rosada.

¡Oh, que encantadores, que dolces matinades, quin temps més feliç!

V

Una tarda quan el sol amagava la seva cabellera d'or per entre els roigs celatges d'Occident, Beatriu tragué sa cara de verge per la finestra preferida i unes vibrantes notes d'acaronadora melodia feriren ses orelles. D'aquella faisó no cantaven els rossinyols, ni els canaris del bosc quan la saludaven amb l'auba.

¿D'on sortirien, doncs, armonies tan sentimentals, mai oïdes per l'ignocenta donzella de l'hermosura sens comparació? Ah! surten del cor d'un trovador jove de posat galant, que, allà, al peu de la paret i al compàs d'un llaut, entona amb ses troves de delicats rifelets, un bell cant al amor virtuós, pur i cast!

Beatriu el mira, l'escolta amb delectansa misteriosa, i quan acabat son cant el donzell s'en va, Beatriu l'hi don comiat amb un sospir pregón, molt pregón, i'ls seus ulls el segueixen fins que ja no s'ovira.

VI

¡Beatriu estima, estima al vagant, al desconegut trovador que al peu de la seva finestra preferida cantà al amor, en tendres i sentides cançons, un himne de gloria!

¡l'ànima sentimental del pobre rimador, poeta de la muntanya, també estima. Estima a la donzella dels ulls de cel i cabell d'or!

¡Benhaurat amor que ajunta dues ànimes nobles i pures!

VII

Oh! cruel Rodolf de les Penyes, sanguinari com Neró, de cor de bronze com el d'un indómit xacal de les selves. ¿Quin malhaurat desig et porta a malmetre un amor pur nascut dintre dos cors rodejats d'una auriola d'ignocència?

I vosaltres, oh! divines, encisadores nimfes dels boscs i monts ¿protegireu a les porgues colomes de les espantoses arpes del esparver que les empaita?

VIII

Beatriu somia en son llit d'or, en son llit de plomes.

¿Que l'hi portaran els Reis aquella nit? Son pare l'hi assegura un ric present. Per això tot just la débil llum del crepuscle del matí fereix sos ulls, corra amb ver afany vers la finestra preferida. ¡Quina alegria més gran! Allí hi ha el present que'ls Reis l'hi han portat. ¿Que serà? Aixeca la manta que'l cobreix i... ¡Deu de Deu! Ensangnosat, calent encara, veu el cap de son aimat trovador.

¡Desgraciada Beatriu! Tos ulls s'enterbolen, ton cor s'oprimeix, ta gorja s'estreny... t'ofegues.

IX

¡Malhaurats temps!

¡Ja la finestra no s'obre a la claror de l'auba, ja la donzella de blancor de alabastre no reb les carícies de la brisa, ni escolta plascèvola les cançons de l'aucellada que amb son llenguatge rítmic la saluden; el vagant trovador no entonarà mai més ses troves amoroses al peu de la paret esquerdada pel castell de noble història guerrera!

X

Callà el vell bart donant son conte per acabat i restà mut fitant obstinament ses nines vers el sostre de l'estatge.

El noble comte Wladimir d'Uvaldi el felicita per lo bé que ha entonat son cant; i el vagant bart plora... ¡plora perquè es l'única vegada que l'han aplaudit com a poeta!...

ARTUR TORNÉ TURULL.

FESTA

L'AMOR INCONEGUT

Et cerco ja cansat,
Amor, que jo de tu sento frisança;
et cerco i no m'és dat
sentir la teva flonja benhauransa.

¡Doncs que faré sens tu,
Amor, que ets tot dolçó i caliu sens mida?
¡Si sols vegés que llú,
Anc que no més fos flama esmortuida!

En ma ment enfosquida
ja't tinc ¡oh bella dòna! dibuixada,
Més no trobo en ma vida
en quina del mon siguis aplicada.

Una ardenta mirada
vol mon cor que d'amor no té'l neguit,
¡Oh dòna somniada
encarnat, per calmar mon esperit!

JOSEP A. FONT i CASAS.

Nevant...

(Assaig Rubén-Darià.)

L'aimada em diu amb goig: ¡està nevant...!—
Poc a pocet la terra es va omplenant de borrallons
que formen una capa puríssima, que la vesteix de
verge...—Jo responc: Amor meu, l'hora ha arribat;
prompte la neu haurà cobert la Terra i a fóra farà
fret... molt fret...; mentres que aquí tots dos po-
drem, finalment, disfrutar del nostre idili dels cap-
vespres boirosos o emplujats, l'Idili aquell que em
estat sospirant...

—No ho veus,—em diu—amor?—Ja està ne-
vant...!

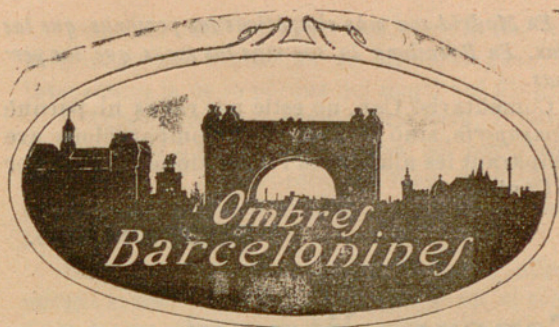
...Vingué ja la tristor; tot ho ompla la blancor...
En nostra cambra silenciosa i grisa ens estem molt
juntets; i, amor meu, amb ingenuïtat em dius que't
plau l'hivern per que la nostra ditxa mostra sa ple-
nitut...—Sona un petó.—I amb ton mirar comprenc
qu'em dius callant:

—No ho veus, amor?—Mira, ¡segueix nevant...!

Silenci... Soletat... Ton pit ha sospirat, i amb
veu melosa em dius que m'estimes apassionada-
ment...; em fas notar, amor meu, que t'agullona
l'idea de que l'Hivern passarà; de que tornant el
bon temps renaixerà la claror i el brigit del món
que desfaràn la dolcesa i placidès de nostra cam-
bra...; i al dir-me això, tement veurer apagada la
foguera que ara ens fa bategar els pits, alces els
ulls, dolorida, i guaites al defora.—Transcorren
breus segóns, després dels quals ta boqueta de gra-
na dibuixa un somriurer de satisfacció; m'envolcalles
en un indesxifrabre esguard i recolzant ton cap dau-
rat demunt de mi, em dius enamorada i palpitant:

—¿No ho veus, amor, que encara està nevant...?

RAMÓN ROSELLÓ.

Amb el títol de *Trossos selectes*, la *Veu de Cata-
lunya* reproduïx uns paragrafs d'En Mariano de
Cávia on aquest literat deixa el nostre idioma i
la nostra terra que no hi ha per on agafar-los.

Des de la *piara de marranos*, a calificar la nos-
tra parla de *jerga de Sabadell*, demanin-ne de ma-
tissos!

Nosaltres també volem reproduir queleun *tros
selecte* d'aquell senyor, amb la sola diferencia que
aixís com la *Veu* els copia d'actualitat, nosaltres
ho fem amb uns de rancis.

Del seu llibre *Salpicón*, editat l'any 1892 i d'un
article titolat «Madrid-Barcelona» en treurem quel-
cunes apreciacions; unes en que'ns fa justícia i
altres en que ja demostrava aleshores el *carinyo*
que'ns portava.

Anem per les unes:

*En Barcelona se come más que se bebe. En Madrid
se bebe más que se come.*

*En Barcelona, el obrero va al café. En Madrid, el
señorito va a la taberna.*

*Barcelona está afrancesada por dentro. Madrid está
afrancesado por fuera.*

*Barcelona ha erigido una estatua a Prim que le dió
el Parque. Madrid no ha sabido elevar otra a Bravo
Murillo, que le trojo el Lozoya.*

*En Barcelona se paga, pero no se dan propinas. En
Madrid se dan propinas, pero no se paga.*

*En Barcelona se falsifican las cosas. En Madrid,
las ideas.*

*Barcelona tiene mejores tiendas que Madrid. Ma-
drid, mejores cafés que Barcelona.*

En Madrid hay dinero. En Barcelona, riqueza.

*Madrid llama hortera al mayor comerciante. Bar-
celona considera como comerciante al menor hortera.*

*En Barcelona, la gorra es la prenda más usual. En
Madrid es el vicio más corriente.*

Madrid trasnocha. Barcelona madruga.

*Madrid es centripeto. Barcelona es centrifuga.
(eh?) (1)*

*En Barcelona hay unos famosos municipales de ca-
ballería. En Madrid, los de caballería son los conce-
jales.*

*Barcelona tiene vistas a Europa. Madrid tiene vistas
a Africa.*

Tot això les alabances, are van les critiques:

*Madrid encubre con el gusto deficiencias del dinero.
Barcelona tapa con el dinero deficiencias del gusto.*

*Barcelona saluda al rico y explota al inteligente.
Madrid saluda al inteligente y explota al rico.*

*¿Como se las compone Madrid para que todo algo-
dón parezca hilo, y como se las arregla Barcelona, que
hasta el hilo parece allí algodón?*

*Madrid es elegante per se. Barcelona, per acci-
dens.*

(1) Aquest eh? es meu, no d'ell.

En Madrid son más simpáticas las personas que las cosas. En Barcelona lo son más las cosas que las personas.

Comentaris? Cap, no estic per raons ni perquè m'empaperin, sinó.. faria unes comparacions are comparant les alabances i les critiques del senyor de Cavia...

BARCINONENSIS.

Concurs literari

Continuació de la llista de treballs rebuts:

Núm. 11. *Flaires de llegenda*.—Núm. 12. *Somni*.—Núm. 13. *Amor que passa*.—Núm. 14. *La colegiala*.—Núm. 15. *Passeig de convalescent*.—Núm. 16. *La garsa* (no acceptat).—Núm. 17. *Felissos* (no acceptat).—Núm. 18. *Dolors*.—Núm. 19. *Aubades* (no acceptat).—Núm. 20. *Una mort estranya*.

Ha quedat tancada la resepció de treballs amb destí al Concurs; però no publiquem la totalitat de la llista de concursants, perquè que alguns d'ells ha deixat d'omplir el butlletí corresponent i esperem rebre'ls per a donar-los-hi número d'ordre i posar-los en llista.

TARDORAL

(Apunt.)

...Pel desert passeig del Parc, que ha prè ja el tò esgroguet que la secadora tardor dona a les fulles; caminem pausadament, sentint en la nostra ànima la proximitat de l'hivern... Les fulles, despreses dels arbres, alfombren el passeig. Nostres peus, trepitjant-les, fan trec... trec... trec..., i premsades contra l'arenosa terra, a cada nova petjada van desfent-se a bocins, si un raig de vent llibertador no se les emporta més lluny, entre troncs i troncs, que despullats, miren impassibles a ses filles correr enllà i enllà, després de mortes... Hmm... hmm... El vent bufa... Entre un núvol de pols i d'altres fulles, passa un gran remolí com fera enjogassada, i empenyent la núvolada més enllà, més enllà, al allunyar-se va entonant remorós... hmm... hmm...

—¿No m'estimes, amor?—pregunto a n'ella, i mirant-me i rient m'apropa els llavis frescos com la rosa, que ¡oh miracle! no ha secat la tardor amb sa tristesa... Amb precaució, més, plè d'afany, vaig a fer li un petó; ma boca avara cerca ja la dolçor de sa besada... (Un petó)... ¡Eh!... Rumors... Sí, rumors que s'apropen... hmm... hmm... i passa el vent invisible amb son estol de pols i fulles... Ens envolta... Després s'en va enllà, enllà, murmurant com divertit veient nostre recel... hmm... hmm...

Ella i jo em rigut. Seguim caminant, (sona un altre petó.) Lo vent murmura... I pel desert passeig tardoral, hem anat caminant pausadament, i a cada fulla-esperança que es desprèn del cor, un petó l'ha seguit; després remors...

Les fulles seques que alfombren el passeig, al ser trepitjades fan trec... trec... trec..., i s'esbocinen en lo camí arenós... Son les reines destronades de la Tardor que avença...

VICENS ROJAS.

Petons

Hora de cap-vespre.

La que n'havia sigut bella i lluminosa tarda d'estiu s'apagava; l'astre rei s'havia enfonsat mandrosament a l'horitzó; la blavor diàfana del cel anava prenent, de mica en mica, un tò més fosc amb les naixentes ombres.

Per a gaudir més a tot plaer de la dolça gaubança d'aquella hora placèvola i quieta, sovint ens aturàvem.

La ruta que seguïem era cercada a banda i banda per arbres corpulents i amb plètora d'ufana; un vent lleuger de cap-vespre breçava rítmicament llurs copes altives que'ns convidaven a fruïr la frescor amable.

A mesura que caminàvem, el camí anava fent-se més costerut...

Vaig sentir damunt mes espatlles la dolça càrrega d'una mà de la meva aimia, i tot jo'm vaig extremir de joia... Els més bells camins són els costeruts, quan se va amb l'aimada.

Per dins l'espès brancatge, un rossinyol deixava sentir ses dolces queixes; ens aturàrem a escoltar-lo. En aquells moments, emportat per una exaltada fantasia, hauria volgut perdre-m amb ma estimada, bosc endins per sempre... La joia que omplena la meva ànima'm feia delirar.

Escoltant al rossinyol, ella i jo ens trovàrem cara a cara; com si llegís en mos ulls els meus pensaments ella abaixà la vista i ses galtes enrogiren... Mos llavis, no sé com, se trobaren frec a frec de son front que respirava castedat...

Dins del brancam seguia'l rossinyol amb sa canturia; somreien qualques estrelles dalt del cel, i la blavor d'aquest n'era esdevinguda un poc més fosca; la lluna il·luminava nostres caps amb claror esblaimada, i'm sembla que'ns mirava encuriosida...

La dolça sensació que produeix lo sagellar un petó damunt un front de verge, me feu pensar que l'hora de l'amor era arribada.

JUVENCI.

L'HERMOSA

L'hermosa—lentament—se despulla amb peresa...
Entra pels finestrals oberts la lleu claror
d'un raig de lluna clar—d'un tò blanc de nuesa...
Dintre la cambra regna un'intima dolçor.

Ella, sentint l'encís de tan suau quietesa
mormola—inconscientment—un nom, pensa un amor...
Mes... tot es il·lusió, es fúm... ¡crudel certesa
que omple son cor amant d'una trista amargor!...

I, a l'admirà el seu cos—d'una bellesa grega—
que torna marfileny la lluna que l'anega,
acusa amb tristó als homes, que tan poc càs ne fan...

En mig l'alba claror apar bella escultura,
mes brilla en son esguard un plor quiet, de tristesa,
i dugues pèrles gotes, van ses galtes banyant...

SALVADOR SOCIAS i FORNELL.

FESTA

A UN INFANT

dorm clotadet en ma falda
dorm infantó...

A. CARRIÓ.

Dorm acotxat, en ma falda
dorm, bell infant,
dorm i acluca tes parpelles
fins fer-te grant!

Dorm, qu'els teus ulls, quan gran sigas
dormir voldrà, i
els desenganys d'eixa vida
no'ls deixaràn!

Dorm clotadet en ma falda,
dorm, bell infant!

DANIEL F. CARRERAS.

HEROIS IGNOTS

La mar bramolava com fera insaciable i les ones s'inflaven fins a formar altes montanyes que després s'esllavissaven de mica en mica, acabant per estendre's i avençar per la platja com volgut inondar tota la terra; però al poc rato's paraven i tornaven a recular per a pendrer nova embranzida, deixant allà on havien arribat una bromera blanca que no semblava sinó que'l mar escupís a la terra al veurer la seva impotència per a invadir-la tota.

Quasi inmòvil, arrapada a una roca de la platja, els ulls fôra de les conques, els cabells desfets pel vent, les fandilles mullades fins a genoll, la pobra Agneta esperava en va.

A voltes plorava amb desconsol; altres, exaltada, desesperada, sortia de la roca, i amb els punys i'ls brassos alçats, amenassants, desafiant al mar, cridava:

—Lladre! Torna-me'ls!...

Però'l mar vomitava fustes, trossos de fusta en els que l'Agneta no hi veia sinó estelles de la barqueta pescadora que no tornava, la barqueta amb que la tarda anterior havien sortit el seu marit i'l Jaume, son fill gran, la barqueta que tantes vegades havia lluitat contra'ls temporals, però que en aquest no donava senyals d'haverne eixit victoriosa.

I les hores passaven crudels, implacables, i el temporal, en lloc de calmar-se, encare augmentava...

L'Agneta, com una boija, corria d'aquí i d'allà sens esma, i més d'una vegada s'hauria deixat engolir voluntariament per les ones, si no hagués pensat en els dos fillets que havia deixat sols al sortir de casa seva i que segurament estarien plorant de fam i d'anyorança.

De prompte un dupte terrible l'assaltà: No podria haver-los passat qualsevol cosa als dos infants? No podrien haver-se desgraciat amb alguna eina de treball de les que tantes vegades els hi havia hagut de treurer de les mans? No podrien haver anat a l'hort i caigut al pou d'on tantes voltes els havia hagut d'apartar? Eren tan entremaliats!

I aquesta idea horrible anà prenent lloc en la seva imaginació i fins, per un moment, guanyà en intensitat a la de la pèrdua del marit i el fill gran.

L'Agneta decidí tornar a casa seva, i havia ja corregut uns quants passos, quan no pogué estarse de girar la vista enrera. La furia de les ones li feu recordar la magnitud de la desgracia que temia, i tornà a recular.

Restà pal-plantada en mig de la platja, indecisa, mirant al mar i a la terra, fins que, ja en el comble de la desesperació, caigué de genolls, abatuda, plorant i pregant a Deu amb fervor.

Fou precís que l'aigua arribés una volta fins a n'ella per a fer-la sortir d'aquella actitud. Al redressar-se's quedà horroritzada: Seria visió? Seria producte de la seva imaginació febril? No, no; era realitat.

Una ona gegantina que s'alçava imponent amensadora, portava en son cim un bulto negre que no podia esser altre cosa que un còs humà. Al desplomar-se llençà aquell còs contra la platja, i l'Agneta correu a abraonar-s'hi; però fatalment el còs tornava a esser arrastrat mar endins... L'Agneta pogué alcançar-lo, però en mal'hora...

Fou qüestió d'un moment: un'altre ona caigué de plè al demunt d'aquells dos còssos que'n formaven un sol i que desapareixeren entre'l remolí de l'aigua...

Per els carrers del poble corrien dos orfanets, quasi inconscients a la gran tragedia que acabava de desenvolupar-se.

Els creixerien i entrarien un dia a la lluita contra els temporals de la vida i potser també contra els temporals de la mar, i, qui sab! potser al fi anirien també a parar al fons d'aquella gran tomba de llur fami ia...

Perquè, després de la seva obra malèvola, la mar bramolava com una era insaciable.

SANTIAGO COSTA ROCA.

ELLA

Es una noia hermosa,
ella no ho sap;
la vida amb ses flors belles
l'ha coronat.
Sa boca riallera
es mon encís;
es un estoig de perles
del Paradís.
Son les seves mirades
raijos de sol.
Com cantades, son dolces,
de rossinyol.
Sá parla es riallera,
plena es d'amor,
que serva amb gelosia
dintre son cor.

JOAN VALLS PALLEJA.

ECOS

Fa pocs dies, que parlant amb un autor català de nomenada, ens deia que ell estava convençut de que si no hi havia teatre català, era perquè'l públic no'l volia.

Dèu tenir raó l'amic autor.

Els barcelonins, are estan interessats per una pel·lícula poca solta en un grapat de series i un sens fi de parts, que'ls apasiona al extrem de exhalar un ¡ah! de satisfacció quan la llanterna projecta el títol.

Crims, robaments, naufragis, incendis, mans misterioses que cometen estrangulaments, calaveres per a ornametació, tot lo més horripilant i més faltat de sentit comú; això, això es la pel·lícula que delecta al nostre públic, durant la actual temporada, esperant l'estiu per a omplir les places de toros.

El nostre públic està embrutit pel cine i pels braus. Cal educar-lo i aleshores potser demanarà que hi haigi teatre català, potser si se l'educa no haurem de sofrir la vergonya de que se'ns diguin certes coses des de Madrid.

Després de les pel·lícules, lo que resulta més empalagós en el cine, es tota aquella plaga de marrees escarrancits, enquistats dins d'uns uniformes llustrosos i tronats, i tan uniformes que cada hù el dú diferent, que's passegen entre fila i fila de cadires, i devegades pel mig dels passillos, amb unes cistelles monumentals plenes de caratmelos, que tothom qui paga l'entrada, i's decideix a entrar, es veu precisat a ensumar-la aquelles vint vegades durant la sessió. Es a dir! Vint, si's va sol, que si's va acompanyat i sobretot si's va gaire ben acompanyat, es pot dir que des de que'l galàn acompanyat entra al saló fins que'n marxa ja tip de morts i de ferits, de lladres, víctimes, traidors i caratmelers, no ha tret el nàs d'aquelles paneres sadollades de *dolçura* i impertinència.

—Deu cèntims, senyor, *el caramelo de rosa y menta*. Vol caratmelos, senyor?... Son de rosa... valen deu cèntims... per a obsequiar a la senyoreta... eh? Vol caratmelos?

I's mantenen allargant un paquetet al pacient fins que aquest empipat del burinot i d'aquell testimoni d'uniforme, li diu treient-se deu cèntims de la butxaca (un tranvia):

—Porta el paquet i...

Inmediatament el caratmelero, que està molt ben ensenyat, et retira el paquetet amb paper fi i sarrells recargolats, i t'allarga una capseta elegantment closa amb unes cintetes rosa o bé color blau cel. Una capseta que en si es una monada, eh? Oh si, si! Una monada, però que maleida la gracia que't fa.

—Vol comprar-me d'aquests? Son delicadíssims...

—Si? Doncs que's reposin.

—Finíssims... i especials per a obsequis.

I claven una eloqüentíssima mirada a la parella que tu estàs atormentant, esprimatxant-li el seu peu amb el teu, o malmetent-li la mà amb els teus dits d'estenalles...

Atemoritzat i escorregut li demanes el preu.

—Quatre i mitja, senyor, però li asseguro que mai n'ha menjat de tan fins.

Ni ganes de menjar-ne. Pobre infeliç! que el diumenge vinent s'ha portat al cine, a més de la xicota, una paperina de confits de frare per a obsequiar-la abans no hi vagi aquell marrec inoportú.

¡Espines de l'amor!

Ui! Que'n fora de blà l'estimar sense els caratmelers i aquelles altres mil espines que diem.

Syrus...

Vostès no saben qui es en Syrus?

Que ho diuen de debò?

Doncs en Syrus es un hèroe amb totes les de la llei, que l'ensenyen per trenta cèntims.

I diem que es un hèroe perquè pel seu gust està quinze dies sense menjar ni beurer.

Es com si diguessim el fenòmen dels desganats. Tancat i sellat dintre d'una urna està passant el periode de la dieta per ell mateix marcat.

Des de dintre la seva gabia tot s'ho mira amb indiferència. Que se n'hi en dona an ell l'alça de les subsistències? Si tampoc n'ha de menester.

¡Quines ironies té la vida! En Syrus per poguer menjar s'ha de passar quinze dies en un voluntari al mateix temps que forçós dejuni.

Nosaltres admirem an el gran dejunador, però si tinguessim de donar-li un consell li diriem que aquest experiment hauria estat més indicat per la quaresma.

Dies enrera varem esser invitats a presenciar un partit de boxer, l'únic sport que mancava incloure a la llista que té oberta la civilitzada Barcelona.

I varem fer-nos un tip de riurer... però de llàstima i de fàstic.

Feiem nostre entrada quan anava a celebrar-se l'últim *combate*. Ne diuen *combate* perquè ompla més.

Aquest *combate* havia de tenir quinze *runds* de tres minuts cada un.

Rund es el temps senyalat per clavar-se una tanda de mastegots.

Després de cada *rund* reposen un minut escàs, el temps per a refer-se una mica i tornar-hi.

Pujen a la plataforma els lluitadors i vinga somriurer, i dirigir rialletes i més rialletes al públic, com volguent dir:

—Ja som aquí.

Una batallada anuncia el comens del combat.

El primer *rund* rès més que una colla de mastegots i prou.

Comensa el segón... i ¡ai fillets de Deu! semblava talment que ploguessin clatellades.

Paf... paf... paf... paf...

Ja'n corre un per terra que s'aixeca desseguída i trompada va i trompada ve, fins que torna a caurer mig estabornit.

Allavors el jutje senyala vencedor al que ha quedat de peu.

Fa llàstima mirar lo. Té un ull de vellut, el nàs li sagna a raig fet, una orella mig esqueixada...

¡¡¡I li diuen vencedor!!!

Figureu-vos com ha quedat l'altre.

Hem visitat la primera exposició d'humoristes i no havèm sapigut veurer l'humor per en lloc.

FESTA

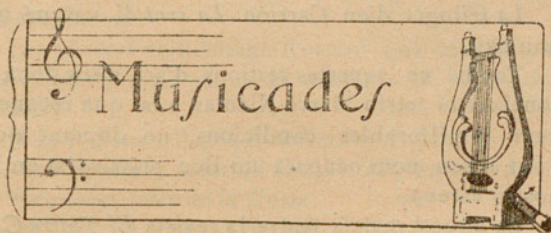
A la culta Barcelona ja hi han dos coses més que no'ns fan riure gens.

Els nostres humoristes i les revistes d'en Montero.

A la *Villa y Corte* en un dia donat, no'n fa gaires, una dòna amb una criatureta al bràs atuïda per la misèria va tirar-se al pas d'un tranvía.

En aquells moments un home's moria de fam al mig del carrer.

I *las instituciones benéficas* segurament que estarien reunides per a acordar la celebració d'una *hermesse* o una correguda de braus a *beneficio de los pobres de la localidad*.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

AUDICIONS MATEO.—Es en Mateo un violinista de primera força i entre sas excepcionals condicions, sorprèn en primer lloc per una afinació incomparable en tots els moments, inclús en els passatges de més dificultats, com son armònics, cromàtiques, dobles cordes, etc. No cal dir que'l mecanisme es del tot brillant i netíssim. La dicció impecable i l'estil exquisit. Son temperament s'adapta preferentment a les obres de delicadesa i expressió que a les de força. En certs moments li falta sonido, un poc més d'energia en el arc. No obstant es un veritable «virtuós» sempre elegant i posseint asombrosa agilitat.

Ens manca espai per a poguer detallar com voldriem la manera que interpretà i executà les obres que formaven els programes, sols direm resumint que de totes ne feu una creació, essent excluida de son treball la més petita imitació. La «pose» no es d'efecte teatral, mes la seva sencillès cautiva, inspira simpatia, i això sens esforç.

Fou admirablement acompanyat al piano pel intel·ligent i jove pianista Frederic Longàs, per qui foren també bona part dels aplaudiments.

El dia de la Candelera a la tarda, donà en Mateo un concert extraordinari, resultant un nou èxit. ¡I a reveure!

GRAN TEATRE DEL LICEU

LA NOZZE DI FIGARO.—El dia 2 d'aquest mes es cantà per primera vegada a Espanya *Le Nozze di Figaro* de Joan C. W. A. Mozart. No rès menys que la friolera de 130 anys s'ha tingut de passar per a poguer fruit d'aquesta maravel·la musical. Ben a pesar nostre ens veiem obligats a esser breus en transmetrer nostres impressions i procedir al anàlisi d'aquesta filigrana lírica.

El llibret es degut a l'abat d'Aponte que s'inspirà en la comèdia de Beaumarchais. Mozart en acabà la partitura en 1786. S'estrenà l'òpera a Viena amb un èxit que avui dia encare no s'ha pogut determinar si fou satisfactori o al revés;

mes després a Praga, se l'acullí amb xardorés entusiasmisme i d'aleshores ençà ha corregut triomfant tots els escenaris. Nostre públic acullí «*Les Bodes*» amb una certa reserva que's traduhí en les dues successives audicions en franca admiració.

Sobresurten l'obertura i duo de «*Sussana*» i «*Figaro*» en el primer acte, l'aria de «*Querubí*» en el segon, amb el quartet que segueix i el septímini finalment; el duo de la casta de la «*Condesa*» i «*Sussana*» en el tercer; la romanza de «*Figaro*» en el quart i el final senzillament grandios.

L'interpretació discreta destacant-se la gentil sopràn Paretó. La presentació ridícula, impropia del nostre teatre. El mestre Ribera al davant de l'orquestra demostrà coneixer l'obra fent-se mereixedor dels aplaudiments que escoltà. I per últim nostra felicitació al senyor Mestres pel acert en disposar unes representacions d'una de les millors partitures del geni de Salzburg.

LOUISE.—La darrera novitat musical que tancà la temporada d'hivern ha sigut la «reprise» *Louise, roman lírique* del fogós compositor francès Gustau Charpentier.

En quatre mots direm, que llibre i música van completament lligats describint aquesta amb tota fidelitat els més oposats sentiments, les emocions més intenses, abundant els efectes d'orquestració més atrevits de gran originalitat, si bé en alguns moments s'hi nota l'influència de l'escola de Massenet, professor que feu d'ell en els últims anys de sa carrera.

La partitura entera, de per sí inspirada, està escrita amb coneixement perfecte de la tècnica moderna quins procediments son empleats sens restriccions de cap mena.

Pocs son els troços que poden mencionar-se amb preferència, car en l'obra es destaquen i s'enllassen infinitat de «leit-motiu», més podem fer notar la frase final del primer acte que la senyoreta Baron digué perfectament, el *duetto* del segon, la serenata del tercer, el duo d'amor del quart i el preciós concertant de la coronació de la musa de Montmartre, base de tota l'obra.

Obtingué un bon conjunt a pesar del gran nombre de personatjes que hi intervenen. Se distingiren a més de la protagonista senyoreta Baron, en Palet, la contral senyora Frau, i el senyor Segura que donà inmens relleu a son paper.

La presentació acceptable i el decorat d'en Junyent, causant l'excel·lent efecte de sempre. En Podovani dant proves del seu valè conduhint l'orquestra i realçant tot els moments de la partitura, especialment l'escena final del tercer acte.

El públic brillan per la seva ausencia. Deploable!

DIXI.

El diumenge dia 13 del corrent s'estrenà en l'Ateneu de la Sagrada Família el drama líric en un acte *Jesús es nat*, degut al novell compositor en Isidre Molas.

Es tracta d'una composició delicada que fou molt ben rebuda per la nombrosa concorrencia que feu repetir alguns fragments ben inspirats.

Que l'Isidre Molas perseverí en el camí que tant bé comensa.

V.

AMATORIES

Divins encants posseeixes...
però massa t'ho coneixes.

Sens carinyo entre'ls dos vareu unir-vos:
tu pels blasons no més; ell pel dinê.
No dignis, ara; doncs, que vas casar-te.
Digues sols que't llogares... Diràs bé.

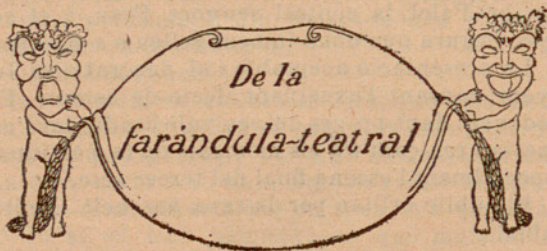
Que servo de nostre amor? No't sembli estrany;
solsament el recort d'un desengany.

Pel goig d'un petó teu,
saborós com la mel,
cediria, amor meu,
l'eterna gloria que'ns promet el cel.

Rès se m'endonen pesars,
ni dòls ni angoixes sofrí,
si per bàlcam de més penes
puc tenir-te aprop de mí
que un bès dels teus rojos llavis,
donat amorosament,
es prou per cicatritzar-ne
la ferida més punyent.
I si un jorn amb desespero
jo aquesta vida aborris,
i de arrancar ma existencia,
folla idea m'acudís,
voldria que'ls teus blancs braços
me servissin de dogal
per gaudir la mort més dolça
que ha tingut mai cap mortal.

No t'aimo per la teva gentilesa,
sino pel que seràs en la vellesa.

MARIÁN AMAT.

El Teatre Català durant l'any 1915

Per que no hagi tingut lloc temporada de teatre català, no hem de deixar de fer un lleuger resúm de les poques funcions que s'han celebrat en el prop passat any 1915.

Cert es, que en la gloriosa historia de nostra escena no hi afegirem gaires llores més, tot queda reduït a funcions soltes, filles d'uns entusiasmes dignes de tota mena de lloances.

Els mestres han treballat però la seva tasca a

restat inconeguda per no disposar d'un escenari on poguer fer viure les obres filles de llurs concepcions.

Un sol d'aquests mestres l'Ambrós Carrión en unes sessions d'art organitzades en el bonic teatre Auditorium ens donà a conèixer a més de dugues tragedies noves, *El mal traginer* i *La núvia verge* que junt amb *Epitalami* formen la trilogia *La sort*, a dos autors inèdits en M. Gras Vila amb un drama en un acte *Joguines de fira* i en Lluís Aymà amb *La colla de la Tramontana* sàinet en un acte. Del primer sols ne direm que la premsa va jutjar-lo força favorablement, i del segon que li reconeixem inmillorables qualitats pel conreu d'aquest genre, el que té més dificultat de lo que sembla.

La trilogia d'en Carrión *La sort* li valgué un nou èxit.

També en aquestes sessions d'art s'ens donà a conèixer la actriu Mercè Nicolau a la que reconeixem inmillorables condicions, no duptant que aviat el seu nom ocuparà un lloc privilegiat en la nostra escena.

En aquest mateix teatre la revista *El Teatre Català* amb la cooperació de la entitat *Foment del Teatre Català* celebrà el *Cicle històric de la comèdia catalana* amb deu sessions que's veigeren molt concorregudes, posant-se en escena les comedies més celebrades de varis autors, des d'els antics als contemporanis.

La companyia Gimenez-Fremont que actuaba al teatre del Bosc amb repertori català-castellà celebrà una tanda de funcions els dijous al vespre de caracter purament català estrenant obres d'autors de casa, desfilant per aquell escenari en Josep M.ª Francés amb el drama llegendari en tres actes *La Catedral de Colonia* que agradà, en Juli Vallmitjana amb la comèdia en tres actes *La gran diadema* en la que s'aparta d'aquell genre tan seu, el gitano, per la costum. Aquesta obra sense tenir res de dolenta, no fou del agrado del públic. En R. Campmany amb la comèdia en tres actes *La noia ho vol* que tampoc resultà. En Ramón Suriñach Baell estrenà el drama en un acte *Impremitació*.

En el luxós teatre de Novitats, l'aplaudit comedigraf l'Avell Artís hi estrena un xamós dialecte *Desahuci galant* que agradà, i en Juli Vallmitjana un altre *Prop de l'ombra* de costums gitanes, essent ben rebut.

En el teatre Romea la companyia del actor Santacana donà tres representacions amb les obres d'en Diví Pañella *L'estudiant insòlit*, drama en tres actes, i les comedies *Terres feudals* i *Cançons de primavera*, quines obres no varen satirfer al públic.

Al teatre Apol s'estrenaren *Sentencia* i *Jugar a nines* monòlec i comèdia en un acte dels senyors Jaume Firmat i Carles Rubio.

A l'Imperi en Antoni Cantallops, autor novell, fent-se empresari hi estrenà el drama en tres actes *La dona de foc*, que va agradar, encare que'l públic va jutjar l'obra amb certa indulgencia per tractar-se d'un autor que comensava.

An el Gran Teatre Espanyol tingueren lloc sis funcions a càrrec d'en Jaume Borràs, que's conta-

FESTA

ren per plens, valguent altres tants èxits al celebrat actor.

En les diverses societats de Barcelona i en diferents punts de Catalunya s'han presentat obres de molts autors novells que marquen un bon pas en el conreu del nostre teatre.

Segons els datos que hem pogut recullir s'han celebrat en teatres i societats principals de Catalunya 1770 obres d'autors catalans.

De l'Angel Guimerà un centenar, essent les que s'han representat més *Terra baixa*, *Maria Rosa* i *Mossen Janot*.

De l'Ignasi Iglesias unes 80 alcansant bon nombre de representacions *La Mare Eterna*, *El Cor del Poble* i *Els vells*.

Les obres d'en Santiago Rusiñol que més s'han representat son *La mare*, *El místic* i *El pintor de miracles*.

D'en J. Pous i Pagés *L'endemà de bodes*.

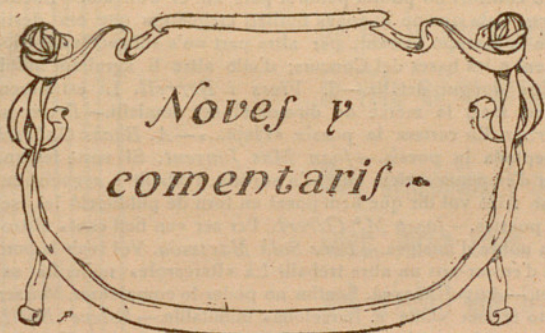
D'en Frederic Soler (*Pitarra*) *El ferrer de tall*, *La dida* i *Les joies de la Roser*.

De l'Apeles Mestres *Sirena*.

La comèlia del malaguanyat Coca Vallmajor *Gent d'are* ha tingut un crescutíssim nombre de representacions, aixís com les comèdies d'en R. Ramón Vidales *El carro del ví* i d'en Pompeio Gener *L'Agencia d'informes comercials*.

Serà millor el 1916?

MANELIC.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert

amb la nota «Original d' impremta» i franquejat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s' ens envii amb aquesta forma.

Tot quant are pogués dir FESTA de la mort del Bisbe de Vic Dr. Torres i Bages no seria sinó una repetició de lo que amb aquest motiu han parlat tots els periòdics de Catalunya. Ponderar el seu talent privilegiat, la seva elevada erudició, la seva crítica justa, sa virtuosa bondat; enumerar les seves obres i citar l'especial importancia de cada una, seria entretenir-nos inútilment ja que ni rès podríem contar d'ell als nostres llegidors que no haguessin llegit aquestos dies en diaris i revistes, ni disposem d'espai per a repeticions.

Nostre condol, si, l'hem de fer constar, perquè la vivesa del mateix ens hi obliga i com a catalans que som hem de plorar la mort de la vibranta personalitat que tant de bé ha fet a Catalunya i continuaràn fent-n'hi les seves numeroses i invalorables obres que'ns ha llegat.

D. E. P.

Elisir Callol remedi de las Débiles

**Camisería
SANS**

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

En el número passat i en un treball titolat *Entre tenebres* d'en M. Planas Marull va sortir per erro de caixa «L'alegra vellada saluda l'auba» en comptes de «L'alegra ocellada saluda l'auba».

Ho fem constar per més que'l bon criteri dels nostres llegidors ja ho haurà subsanat.

L'Angel Guimerà, nostra primera figura literaria, ha sigut condecorat amb la Medalla de la Legió d'Honor. Çò que recompensa l'obra d'una genialitat, ens enorgulleix més a nosaltres que no a la senzillesa del gran mestre.

Qui es que diu que'l català es una llengua pobre i localitzada? Qui es que vol privar a Catalunya d'exterioritzar-se en la seva llengua?

Diguen-li... an aquell, que el nostre Guimerà, que no ha escrit sino en la seva llengua, ha sigut recompensat per çò que ha escrit.

Mercès, Mestre Guimerà, nostra petita enhorabona, i mercès en nom de Catalunya.

L'Orfeó Català, en celebració del 25 aniversari de la seva fundació ha obert un concurs, per a l'any actual, dedicat exclusivament a la *Cançó popular catalana*.

L'excés d'original ens priva de reproduir amb tota l'extensió el cartell per a l'esmentat *Concurs*.

Els que desitjin concórrer-hi, poden dirigir-se a dita entitat demanant les condicions del mateix.

Com han vist els nostres llegidors, en vista de l'increment que ha prèns FESTA fóra de la nostra vila hem inaugurat, des de'l número passat una edició especial per a Barcelona que es també la que servirem a províncies.

Aixís mateix, com veuràn en el lloc corresponent, hem establert una Redacció en la capital.

Amb l'ajuda de tots contem per a arribar allí on desitjem. Per la nostra part no's perdrà.

Per un erro de caixa, aparagué equivocada en el número passat la direcció de la Redacció que FESTA ha posat a Barcelona, que està situada al carrer de Rosselló, núm. 248 i no al de Mallorca, com era anunciat.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

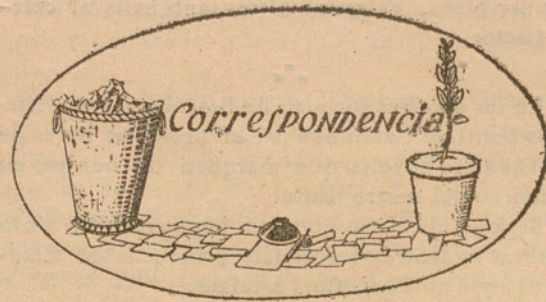
Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

El 12 del prop-vinent Març en el Gran teatre Circol de Sans tindrà lloc la estrena de la comèdia en dos actes, original dels nostres companys Francisco Freixas i Miquel Gras Vila, que porta per títol *La victòria del infern*.

Dita obra serà representada per la notable companyia Claramunt Adrià, de la que n'es director artístic l'eximí comediògraf en Adrià Gual.

La impresió que de dita obra en tenim es per demés afalagadora i augurem un èxit als nostres estimats amics.

Posem en coneixement dels subscriptors de Manlleu que s'ha encarregat de la responsabilitat de la nostra Revista en dita població el senyor En Jaume Mateu, carrer del Pont, núm. 2 a qui deuràn fer els pagaments trimestrals, aixís com dirigir-s'hi per a qualsevol assumpte d'administració i servei del periòdic.

Josep M. Sastre. No volem que's queixi mai més de nosaltres i, sinó tot, aprofitem quelcom de la seva poesia que no podem resistir a la temptació d'oferir desseguida als nostres llegidors, i... *allà va*:

*si ahir, dona sapada, jo era cego
avui soc prou despert i no m'enganyes pas*

ben fet home! no's deixi mai enganyar per les dones *sapades* i m'en alegro que s'haigui *despertat* de la ceguera, eh?—*Josep March*. No'l podem complaure'l; ha de fer moltra pràctica.—*Joaquim Malleu*. Vaigi enviant que de vostè publicarem quelcom; el que aquesta vegada ens envia encare no està prou arrodonit degut a quelcunes incoherències que s'hi noten.—*Candor Salamé*. En cartera.—*J. Bosch i Barrera*. Anirà «Pierrot».—*Lluís Aymà*. En cartera.—*Victor d'Amoc*. Anirà «La artista».—*Albert Piera*. En cartera.—*Joan Mas Junyent*. Ja passarem a cobrar.—*Antón Llinàs*. Fassi la mercè d'enviar-nos la seva direcció que li contestarem directament.—*Francesc Garcia*. En cartera la prosa; lo que'ns diu ja ho estudiarem.—*Juvenci*. En cartera.—*A. Bachs Gabriel*. Aquesta vegada no'l podem servir.—*Vicens Rojas*. Està mancat d'interès.—*Ramón Rosselló*. No'ns acaba d'agradar.—*Lanecaterrase*. Es massa poqueta cosa.—*Lluís Cabot Suñol*. Publicarem la poesia «A m'aimada».—*M. Riera*. No hi trobem res que dir; però no té prou interès.—*Joan Stil*. Té d'enviar-nos el butlletí que publicarem en la cuberta, degudament en regla, de lo contrari no podria pendrer part en el *Concurs*.—*Eusebi Isern*. Com que no hi anava butlletí creguerem que era destinat a la inserció corrent; per altra part no's subjectava estrictament a les bases del *Concurs*; d'allò altre li agralrem infinit que'ns dongui detalls.—*J. Vives i Borrell*. Li estimarem que'ns fassi la mercè de dir-nos el seu domicili.—*Francesc Garcia*. En cartera la poesia «Plujn...».—*A. Bachs Gabriel*. Acceptada la poesia.—*Joan Mas Junyent*. Si vostè fes una cosa d'empenta creiem que se'n surtiria. Treballi i segueixi enviant. Això vol dir que hem posat en torn de publicació les seves poesies.—*Josep M. Gibert*. Per ser «un bell cant» el trobem pobre d'imatges.—*Pere Solà Marimóu*. Vol tenir la bondat d'enviar-nos un altre treball? La «Barcarola» no'ns ha satisfet.—*Angel Marsà*. Sentim no poder-lo complaure. Mossen Cinto té una «Oda a Barcelona» inimitable.—*Esteve Batlle Blanco*. Hem trobat un xic defectuoses les poesies. Un altre dia se'n.—*Fidel Boscarà*. La seva poesia ens ha fet molta gracia; però, com vostè compendrà, no la podem publicar. I la paròdia està ben trobada.—*Manel Josep*. Rebut i conforme.—*Marius Bertrán*. Tingui la mercè d'enviar-nos alguna altre cosa que potser el podem complaure.—*J. Costa Pomes*. Trobem en ses poesies una mica d'incoherència o manca de claretat. Tingui la bondat d'enviar-nos quelcom contudent.—*Miquel Saperas Auví*. En cartera el sonet.—*Pere Montfort*. Es massa pobre de rima i de imatges.—*Ramón Gavaldà*. Mercès.—*Aleix Boix*. El seu «Programa» no interessaria.—*Mossen Pere Verdaguer*. En cartera.—*Agna Señe d'Aymà*. En cartera.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.er, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI